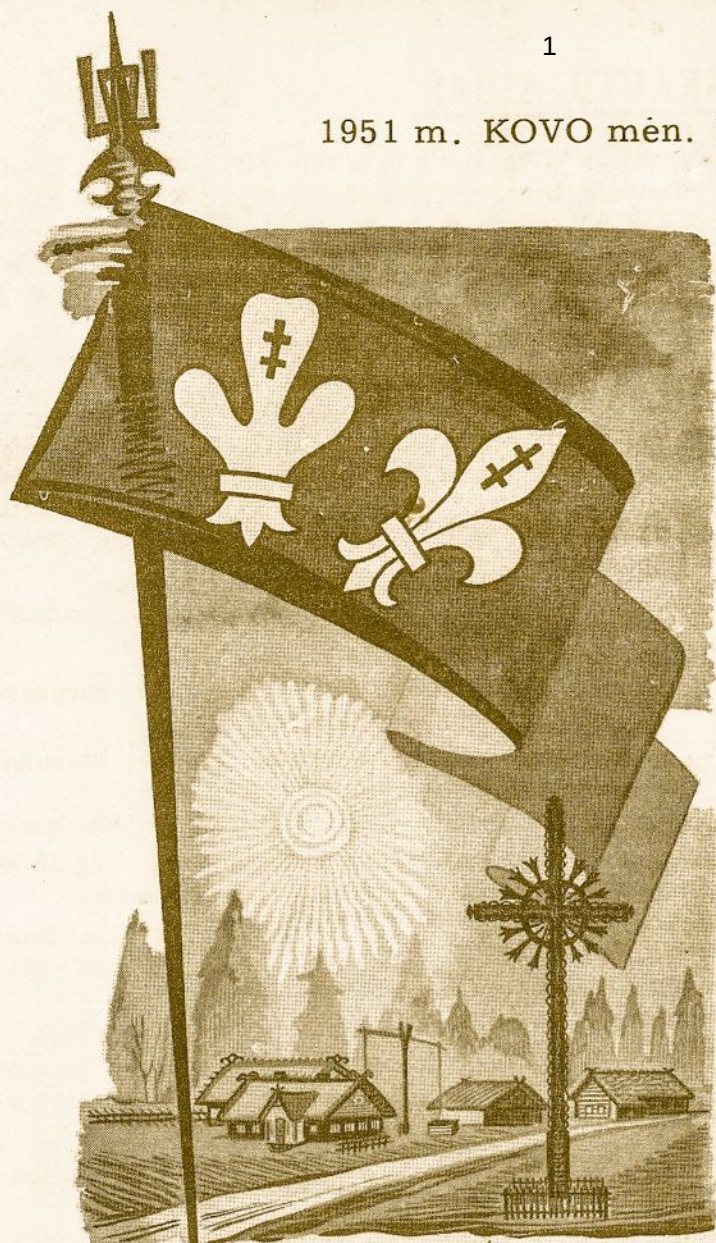

1951 m. KOVO mėn. Nr. 3.

SKAUTŲ AIDAS

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvių skaučių ir skautų laikraštis *Redaguoja vyr. sktn. Stp. Kairys, bendradarbiaujant Redakcinei K-jai *Leidžia Lietuvos Skautų Brolijos Kanados Rajono Vadija *Prenumerata: metams \$ 2.00, pusei metų \$ 1.00 *Smulkūs skelbimėliai iki 20 žodžių \$ 1.00 *Adresas: Redakcija - Stp. Kairys, 716 Lansdowne Ave, Toronto, Ont. *Administracija - P.A. Pundzevičius, Box 1003, Station C. Toronto, Ont.

*Lithuanian Boy-and Girl Scouts periodical Editor S. Kairys, 716 Lansdowne Ave, Toronto, Ont.

* Redakciniame kolektyve dirba:

pasktn. J. Gaizutis, v. sklt. S. Prancūnas (redaktoriaus pavaduotojas), sklt. V. Macas, jūrų pasktn. B. Stundžia ir v. sklt. A. Šarūnienė.

* Mums rašo iš Brooklyno adv. Birutė Novickienė, buv. pirmosios skautams remti Dr-jos Lietuvoje valdyboje narė:

"Naudojuos progą pareikšti Tamstai asmeniškai ir Jūsų redaguojamam "Sk. Aidui" mano geriausių linkėjimų skautiškąjį darbo barą tęsiant. Tebūna "Sk. Aidas" mažiesiems ir jaunimui tuokelrodžiu, kuris tauriuosius skautų idealus skelbdamas, palengvintų jiems svetimose žemėse nepaklysti ir nepalūžti. Spausdinto žodžio galia tesustiprina juos kasdieninėse kovose, kad jų pasiryžimas grįžti su aukštai iškeltomis skautiškomis veliavomis į brangiąją Tėvynę Lietuvą kuo veikiau išsipildytų".

* Sklt. G. Sabaitis, Lituanicos Tunto Geležinio Vilko dr-vės adjutantas, iš Chicagos:

"Tiesą sakant, mes Chicagiečiai turėtume kreiptis į jus sakydami "nostra culpa" ... Ir tai nebūtų perdėta. Mums liūdna, kad atatinamai neivertinom jūsų pastangų. Tikrai, kaip malonu gauti savą "Sk. Aidą". Atitaisydami klaidas, mes pradėsime nuo labai mažo prenumeratorių skaičiaus, bet stengsimės, kad "Sk. Aidas" turėtų bent kelis tūkstančius!"

Viršelis: Dail. Telesforo Valiaus

Spaudė: J. Danaičio Spaustuvė
"Banga"

570 Queen St. E. Toronto, Ont.

Poetą Faustą Kiršą, vasario mėn. 15d. švenčiantį 60 metų sukaktį nuoširdžiai sveikina ir dar daug kūrybingų metų linki

"Sk. Aidas"

* "Sk. Aida" pinigais parėmė:

\$ 50 Chicagos pulk. J. Šarauskos skautų vyčių draugovė.

\$ 10 Toronto skautų vyčių Perkūno būrelis.

Širdingai dėkojame.

* "Sk. Aido" prenumeratorių skaičius artėja į 500. Dar pasispauskim!

* "Sk. A." antrojo Nr. išsiuntinėjimas šiek tiek užtruko dėl siaučiančios gripo epidemijos.

* Gerb. prenumeratoriai, gavę technškai defektingus numerius, prašome nedelsiant pranešti administracijai. Bus išsiųsti pakaitai.

* Sk. v. vyr. sklt. Br. Ūsas iš Chicagos mums rašo:

"Lietuvos nepriklausomybės šventės proga siunčiu "Sk. Aidui" kuklią 5 dol. auką ir nuoširdžiai linkiu, kad jis nenuilstamai ir kuo plačiausiai lietuviams skautams, išblaškytiems po visus pasaulio žemynus, skelbtų skautišką žodį ir palaikytų jų širdyse Tėvynės meilę, kuri mums yra vieningas ginklas ir viltis. "Sk. Aidas" tebūna mums kelrodžiu klaidiose gyvenimo kryžkelėse ir teparlydi mus prie gintaro krantų, Gedimino kalno." - Broliai Br. Ūsai už auką širdingai dėkojame.

AR JAU SURADAI "SK. AIDUI"
BENT VIENĄ NAUJĄ PRENUMERATORIŲ!

SKAUTŲ AIDAS

1951 m. KOVO mėn. Nr. 3.

KRISTAUS PRISIKĖLIMO
ŠVENTĖ TESUSTIPRINA MŪSŲ
DIDŽIASIAS VILTIS !

L. Žitkevičius
Piemenėlis pas karalaitį.

Šv. KAZIMIERUI

Girdėjau pasakoj - tarnai gėles karaliui barsto,
ir žydi jos, ir džiugina pilin užklydusį našlaitį.
O aš radau jas vystančias ir atnešiau prie tavo karsto,
Šventasis mano žemės karalaiti.

*

Radau jas vystančias - ir nesuvilgė rasos,
Tik atsiduso Vilija, tik lenkės maldai lankos...
Aš per lankas atkeliavau ir suklupau prie tavo karsto basas,
Prieš karalaitį piemenėlis menkas.

*

Ak, neprašysiu aš pilies nei jos takų žemčiūgais klotų,
Tiktai - kad grįžtų vasaros tos pačios,
Kad piemenio dūdelė tavo meilę atkartotų,
Kad būtų laisvos mūsų lankos plačios.

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

ŠV. KAZIMIERO DIENOJE

Jei Lietuvos praeities valdovai - Mindaugas, Gediminas, Kęstutis, ir Vytautas žavi mus savo politiniais ir kariniais žygiais, tai šventasis mūsų žemės karalaitis Kazimieras spindi tautos istorijoje kaip dvasios galiūnas. Šie pirmieji rūpinosi daugiau žemiškąja tautos buitimi, o šv. Kazimieras visą savo trumpą gyvenimą skiria dvasiškos buities reikalams. Paniekinęs viską, kas dienoje praeina ir tuščiai blizga, šis dvasios milžinas pasirinko geresniąją dalį. Jis turėjo drąsos atsiplėšti nuo žemės purvo ir tvirtai tikėdamas, kad mūsų laikinosios buities tikslas yra aukštesnis, negu jo laikais daugelis manė ir dabartiniais mano. Šv. Kazimieras šviečiamums savo nepaprastai skaisčia asmenybe tvirtai ir be svyravimoėjusia į Didįjį Tikslą. Jis augo aukštytyn kaip galingas ažuolas niekuomet nesilenkdamas žemyn kaip verkšlenąs gluosnis. Jis nelaukė iš kitų nieko, bet pats davė ką tik gali. Savo skaistaus gyvenimo pavyzdžiu jis naikino piktą pasaulį, išnaikinęs jį pirmiausia savo širdy.

Šis mums taip savas Lietuvos laukų šventasis jaunuolis sau amžiną garbę iškovojo ne ginklu triuškindamas priešus pergalės mūšiuose, bet tylia ir savęs atsizadancia kova savo sielos laukuose. Lietuvos skautija yra laiminga Ji turėdama savo globėju. Sesės ir broliai! Štai mūsų šventasis! Štai mūsų pirmasis skautas! Drąsa

ir auka vedusi jį gėrio keliu nekreipiant dėmesio į aplinkos tuščias dienlaikes viliones ir pašaipas mus jaudina ir masina didesniems pasiryžimams.

Šiame likiminiame mūsų tautos laike mums reikia tvirtų sielų, kurios pralaužtų kiekvieną kad ir kiekiausią ateities kliūtį paniekinę baimę - mūsų žemiškosios prigimties palydovę. Reikia mums pasiaukojančių asmenybių, kurios šviestų šioje mūsų tautos ir viso pasaulio naktį. Yra giliausia istoriniai filosofinės tiesa, kad tautos gyvena vien geriausių, labiausiai savęs išsizadėjusių, stipriausių ir tyriausių savo vaikų aukomis. Visos didžiausios vertybės, kuriomis džiaugiasi žmonija, yra jų rankomis sukurtos, dažnai jiems atlyginant neapykanta, panieka ar net mirtimi. Visa žmonijos istorija yra kankinių istorija.

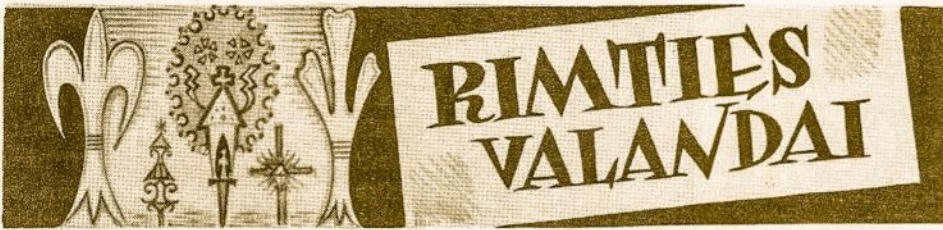
Lietuvių tautos istorija yra šiuo metu daugiau kaip bet kada rašoma jos vaikų krauju. Drąsieji, nelinksta audroje, žūsta už savo Dievą ir savo Žemę. Žuvusių vietoje stoja ir stos naujieji, dar kietesni, dar atkaklesni, nes tauta nori ir turi gyventi. Sesės ir broliai, būkime pasiruošę ir stiprūs. Tenebūna mūsų eilėse svyruojančių ištizėlių, nes jie vien blogiui plisti padeda.

Rikiuokimės paskui mūsų Pirmąjį Skautą žygiui drąsos, pasišventimo ir aukos keliu!

Mūsų tūkstančiai, ir mes mirties nebijom
Veda mus šviesi tikėjimo liepsna
Į tenai, kur puošias žemė tulpėm ir lelijom -
Mūsų didžio išsipildymo diena!

B. Brazdžionis

PRISIKĖLIMO VIZIJOS

Kun. F. Gureckas

Šaltis ir Šiluma.

Aš buvau NEMUNAS. Stipriai sukaustė mane Šaltis - daugiau negu tūkstantis malūnų. Bet pašviete Saulė. Ji tirpino ledus, o aš juos laužiau. Dabar skaidriu mano veidu džiaugiasi žuvytės, žmonės ir pati Saulė. Aš, Nemunas, skelbiu neabejotiną Šilumos pergalę prieš Šaltį.

Mirtis ir Gyvybė.

Aš buvau žalia ŽOLELĖ ir žolynu žydėjau. Lankė mane daug svečių: bitutės, vabalėliai, vaikai. Bet atėjo žiema, ir aš maniau, kad numiriau ... Atėjo pavasaris ir pradėjo tirpti sniegas. Aš nebesulaukiau: dar per sniegą prakišau savo galvą. Kas čia darosi? Ar aš jau vėl gyva? Žiūriu, čia keliiasi purienos ir kitos mano kaimynės. Atgijo visa pieva, o taip, aš liūdiu Gyvybės pergalę prieš Mirtį.

Kančia ir Džiaugsmas

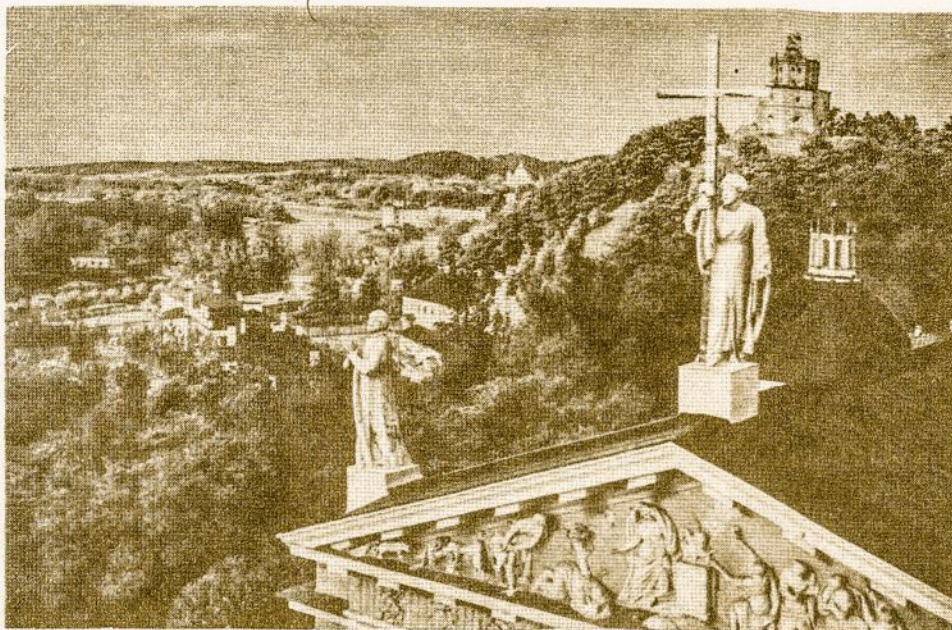
Mano vardas buvo SKAUSMAS. Mane daug kas susitikdavo ten, kur nesitikėjo. Sekdavau aš karštą, užsukdavau ir į šokių salę. Vidury svajingo valso pasnabždėdavau elegantiškai damai: "Bėk namo, tavo motina mirė" ... Kaip greit aš pakeisdavau juoką į ašaras ir nusivylimą. Nemaniau, kad pasauly būtų kas nors už mane galingesnis. Bet kartą sutikau aš netikėtą priešą - DŽIAUGSMĄ. Jis man tarė: "Baisusis Skausme, veltui didžiuojies savo pergale". Jis nuvedė mane pas jauną žmogų. Jo rankos buvo raupsų nuėstos ir jis man pačiam buvo baisus. Čia tikėjaisi rasti gilų nusiminimą, bet radau ką kitą: jaunuolis meldėsi už vargstančius ir prašė Augščiausio daugiau skausmų. Jo veidas jau buvo raupsų sugadintas, bet akyse spindėjo tokia laimė, kad aš prisipažinau savo priešui: "Džiaugsme, Tu laimėjai".

Rauda ir Giesmė.

Aš buvau PILIGRIMAS ir lankiau katedras. Širdį man vėrė jų giesmės. Bet jos buvo ne giesmės, bet Raudos: "Jeruzale, Jeruzale, grįžki prie Viešpaties savo Dievo" ... Jos liūdėjo drauge su Kristumi Alyvų Daržely ir minėjo šventąjį Kryžiaus Medį. Išėjau iš šventovės ir sušukau: "O galingosios Katedros, kaip Jūs gaudžiai verkiate!" Bet vėl praėjo trumpos dienos ir mano kojos pakrypo šventovės link, paklausti raudų. Bet ten žibėjo žvakės, gaudė vargonai ir varpai. Bažnyčia giedojo giesmę, skambančią tokiu triumfu, kokio joks karalius negalėtu turėti, nugalėjęs visą pasaulį. Giesmės motyvas buvo Atsikėlimas, jos refrenas - Aleliuja. O šventosios Katedros, kaip didingai Jūs džiaugiatės!

Lietuvos Kančia ir Triumfas.

Aš buvau Apokalipsės ANGELAS. Man buvo liepta pilti kartybių taure ant jaunos Lietuvos. Už ką - nežinau. Vaitojo žmonės užkaltuose vagonuose, voliojosi partizanų lavonai prie šventoriaus mūro, staugė šuo prie sudegintos sody-

Vilnius. Vaizdas į Antakalnį.

bos. Aš pažvelgiau į Augščiausį su neramiu veidu. Praamžis suprato mane, praskleidė laiko uždangą ir parodė Lietuvos ateitį. Karžygių prikelta Lietuva šventė savo laisvės šventę. Meilė buvo jos konstitucija ir Laimė - jos vardas. Dievas dar parodė nesuskaitomą minią šventųjų ir aš juos atpažinau: "Viešpatie, juk tai lietuviai!" Ir aš supratau: Dievas siuntė Lietuvai kančią, nes Jis šaukė ją gyventi. Triumfas buvo jos kančios finalas.

Kristaus Mirtis ir Prisikėlimas

Aš buvau APAŠTALAS. Mačiau Kristų prislėgtą ir niekinamą. Nejaugi čia Tas, kurio jūros klauso? Pabėgau. Nuo toli sekiau jo mirti. Praėjo trys dienos. Moterys pranešė, kad jo grabas tuščias. Angelas joms pareiškęs: "Jo čia nėra. Jis atsikėlė, kaip buvo sakęs." Po to man teko daug kartų matyti jį gyvą. Aš jau esu Prisikėlimo Apaštalas. Prislėgtasis pasauli, ar girdi mano giesmę: "Kėlės Kristus, mirtis krito. Aleliuja!"

Jaunuolio Mirtis ir Atsikėlimas

Aš buvau jaunas ir gražus. Gyvenau kaip daugelis, kiti pasakytų - linksmi. Bet mano širdis buvo nerami. Aš nėjau tikruoju keliu. Daug turėjau draugų ir nei vieno tikro. Jie buvo daugiau nuodėmės draugai. Jutau, kad mane palengva gaubia dvasios mirtis, pakirsdama juoką, idealizmą, asmenišką laimę. Suskambo Velykų varpai ir man, kaip anuomet Faustui. Su besikeliančia gamta, besidžiaugiančia Bažnyčia keliausi ir aš naujam gyvenimui. Dabar pajutau tikrąją laimę ir tikrąją džiaugsmą. Gyvenau toliau. Mano senieji draugai ieškojo manęs keliose vietose: nuodėmių gatvėje, pikto namuose. Kaip jie nustebo, kad manęs nerado.

- Jo čia nebėr, nes jis - prisikėlė! - atsakė Angelas žmonių lūpomis.

*

Upė, gėlyte, žmogus ir Dievas - visi dabar švenčia savo Prisikėlimą. Aleliuja!

SKAUTŲ BIČIULIUI FAUSTUI KIRŠAI 60 METŲ

Jei nuklysti tarp seselių,
Atsigauni Nemuneliu
Ir sapnuoji seną pilį
Ir ilgiesi ąžuolyno,
Kurs žaliuoja, kaip žaliavo...

Ir pažįsti sielos gylį
Ir nuplauni sunkų svina,
Kai aplinkui viskas tavo
Viskas tavo ...

Faustas Kirša

Š. m. vasario mėn. 15 d. poetas F. Kirša atšventė savo 60 metų sukaktį. F. Kirša yra zarasiškis, gimęs 1891 m. vasario 15 d. Sendvaryje, Antalieptes valsč. Mokėsi Vilniuje. Literatūrą drauge su Baliu Sruoga studijavo Vokietijoje. Pirmuosius eilėraščius pradėjo spausdinti 1912 m. Bendradarbiavo "Ateityje", "Viltyje", "Vilniaus Ryte", "Vaivorykštėje" ir kit. Nepriklausomoje Lietuvoje redagavo "Lietuvos" dienraščio literatūrinį priedą "Sekmoji Diena" (1920-21), "Dainava" (1922), "Barą" ir "Pradus ir Žygius" (1924-25). Lietuvos kūrimosi laikotarpyje kariuomenės štabe redagudamas pranešimus iš kovos laukų. Dėstė karo mokykloje karų istoriją.

Kultūriniame gyvenime F. Kirša visą laiką aktingai dalyvavo. Jis buvo Liet. Meno Kūrėjų Dr-jos steigėjas, vienas iš "Vilkolaikio" sumanytojų. Buvo Šiaulių teatro direktoriumi. Tremtyje redagavo "Laisvės Varpą".

Šiuo metu veikia Lietuvių Rašytojų Draugijoje ir Bostono liet. rašytojų klube.

F. Kiršos kūryba - "Verpetai" (1918), "Aidų Aidučiai" (1922), "Suartos Vagos" (1927), "Giesmės", "Maldos ant akmens" (1936), "Pili-grimai" (1937). Vertė Kraševskio, Krasinskio, Dostojevskio, Tolstojaus, Heines ir kit. raštus. Vokietijoje 1947 m. išleido "Tolumas", už kurias laimėjo Švietimo Vadybos premiją.

Poetas Faustas Kirša yra LSS Tarybos narys. Jis yra dalyvavęs LSS suvažiavimuose tremtyje ir 1948 m. atstovavo Tarybos Pirmąją Baltijos Jubiliejinėje stovykloje. Bostone yra 52-osios DLK Kęstučio dr-vės komiteto nariu ir dalyvauja vietos skautininkų ramovės veikloje.

Mūsų brangiam sukaktuvininkui visi lietuviai skautaites linki dar daug kūrybingu metų!

Bostono kęstutėnai
savo būkle prie lau-
želio.

Kasdien matydavome pro vartus įžengiančius būrius vyrų (rečiau moterų), kartais geriau, kartais labai prastai aprengtų. Jie turėjo su savim lagaminus, maišus, ryšulėlius. Kiti buvo be nieko, matyt, praėję kalėjimus ar pakeliui apgrobti. Stovėdavo jie prie vartų, ties raportų skyriumi ir kartais pusdienį laukdavo. Jie buvo tikri "naujokai" - žvalgėsi abejingomis akimis, nesitikėdami pamatyti tai, ko paprastai net vaizduotė nesukuria. Atrodė, lyg jie dar lauktų, gal atsivers vartai ir išleis juos, nes kam gi laikytų čia visą pusdienį? Turbūt aiškinasi jų bylą ir, neradę didelės kaltės, paleis. Keisčiausia buvo tai, kad jie iš savo akių ir beveik iš rankų neišleisdavo lagaminų; matyt, galvojo, jog jie dar bus jiems labai reikalingi. Nelaimingieji! Jie nežinojo, kad mes jau laukiame greičiau juos "apgrobti", turėjome paruosę numerius ir virvutes jų rūbams surišti ir pintines jų maistui sudėti.

Tuos numerius man pačiam tekdavo rašyti. Kartais imdavo pasibaisėjimas, kaip greit mes daromės seni kaliniai, palyginus su naujai ateinančiais. Manasis numeris - 21257 greit atrodė juokingai mažas. Aš rašiau 23353, 24527, 25875. Antrųjų metų pabaigoje manęs jau nestebino toks eilės numeris, 100400, nors tada jau nebeteko jo rašyti.

Sumetę į pintines numeruotas korteles, paėmę keletą maišų batams, kamerą užrakinę, bėgdavome prie nuotelinimo įstaigos. Čia, atskirame kambaryje, buvo perrengiami naujokai. Hapke ir jo pavaduotojas Liutke, kurie sėdėjo prie staliuko ir registravo naujokų pavardes, paimdavo iš jų aukso žiedus, laikrodžius, auksines plunksnas ir kitus brangesnius daiktus. Mūsų uždavinys buvo perimti rūbus, batus ir visa kita, išskyrus diržą, kuris palikdavo savininkui.

Po to mūsų puskarininkiai nuoga žmogudar galutinai iškrėsdavo, ieškodami, ar jis ko nors neslepia pažastyse, burnoje ar kitose įmanomoje kūno vietose. Ta apeiga buvo surišta su savotiška mankšta - reikėjo žiotis, rankas kelti, pasilenkti.

Kartą mano dėmesį atkreipė puskarininkio tonas, ir aš pakėliau galvą nuo rūbų, kuriuos tada raišiojau. Naujokas buvo sučiuptas užslėpęs savo burnoje kažkokį metalinį daiktą. Pareikalavo išimti. Bet jis nenorėjo paklusti. Liutke pats bande išimti, bet naujokas sukando dantis.

- Maul auf! Du Schweinehund (atidaryk snukį, tu kiaulšuni)! - suspiegė vokiečiai.

Žmogus nesuprato jo žodžių nei keiksmo. Janekas turėjo išversti. Jis jam dar pridūrė: "Nėra prasmės priešintis!"

Naujasis kalinys pagaliau išėmė iš burnos ... medalikėlį, kuris niekuo nebuvo vertingas.

- Zum Teufel! Tokį nieką slėpti, - nusispiovė Liutke.

Žmogus dar bandė kreiptis į Janeką, aiškindamas, kad tai jo motinos dovana, ir jis niekam to nenorįs atiduoti. Bet Liutke nugriebė, sviedė tą medalikėlį ant grindų ir dar keletą kartu demonstratyviai kojomis trypė.

Bunkantiems nervams ši scena buvo nauja ir daug pasakanti. Medalikėlis nebuvo brangus, bet jis išreiškė su motinos pienu jam perduotą tikėjimą. Lig šiol nebuvo pastebėjęs, kad bet kurs jų būtų kovojęs už aukso žiedą ar laikrodį, - daug vertesnius daiktus nei šis paprasčiausias aluminijaus gabalėlis.

Kitą dieną mes priiminėjome didelius būrius kalinių iš Gudijos ir Ukrainos. Mackonis man pakuzdėjo:

- Šitie greičiausiai bus bolševikai!

Tai pasakęs, jis kiek suabejojo.

- O gal jie iš lenkiškų sričių? - Ir jis, priejęs vieną kitą bandė prakal-

bintilenkiškai. Atsigręžęs į mane papurtė galvą: vadinasi, ne iš lenkiškosios. Toliau girdejom, kaip prie puskarininkių stalelio jie garsiai tarė vieto-
ves, iš kurių buvo kilę, ir jos buvo sovietiškos.

Pradėjus juos rengti, nuste-
bom, pamatę, kad kiekvienas jų turėjo ant kaklo aluminijaus kryželį, su mažu įstrižusker-
sinuku, pasikabinę ant siūlo ar plonos virvelės ir tik retas grandinėlės, pažaliavusios nuo prakaito.

Mackonis buvo linkęs vis dėlto įtarti: gal jie tyčia užsi-
dėjo kryželius, kad užmaskuo-
tų savo komunistišką nusitei-
kimą. Visos abejonės tačiau išnyko, kai buvo pareikalauti nusiimti tuos religinius ženklus. Mackonis tai darė vis dar jais nepasitikėdamas. Atitinkamai, iš pareigos, nuiminėjo ir Janekas. Mane itin domino, kaip tie žmonės reaguos. Mačiau juos nuste-
busius, išplėstomis akimis.

Vienas vyras, pamatęs, kad kry-
želius atima, pats skubiai nutraukė ir sugniaužė delne. Kitas sudėjo ran-
kas ant krūtinės, ir užspaudė jį del-
nais. Mackonis bande gudiškai (jis mokėjo ir šią kalbą) įtikinėti, kad kacete tokia tvarka ir prieš ją nieko nepaveiksi. Vyras sukandęs dantis tylėjo. Pastebėjo tai Liutke, pašoko nuo savo staliuko, smogė vyrui į vei-
dą ir jėga atplėšė rankas nuo krūti-
nės. Kryželį vienu ypu nutraukė ir taip sviedė į sieną, kad šis keletą kartų dzingtelėjęs ir atšokęs nusirito į kampa ant cementinių grindų. Po to kiti vyrai darėsi sukalbamesni.

Mūsų puskarininkių tonas tą dieną buvo paerzintas. Beveik kiekvienas naujokas, klausiamas, kokios tauty-
bės, atsakinėjo: gudas arba ukrai-
nietis.

- Nėra jokių gudų, nėra ukrainie-
čių! Jūs tik rusai!

Mudviem su Mackoniu buvo tai nau-
ja mįslė. Kodėl vokiečiai nebenori pripažinti gudų ir ukrainiečių. Juk karą su rusais jie pradėjo šūkiu "iš-
laisvinti pavergtas tautas". Ukrai-
niečius prieš karą jie globojo, rėmė jų požeminį veikimą ir egzilinius ko-

Torontiečių iškyla pas Londono/Ont.
skautus 1950 m.

mitetus. Šitas pasikeitimas negalėjo būt tik kaceto pramanytas, nors tai ir galėjo sudaryti tam tikrą patogumą administracijai. Mat, rusų rūbai ne-
buvo saugomi mūsų kameroje, oėjo į bendrus nenumuruotų rūbų sandėlius; mirus rusui, nereikėjo jo gėrybių siųsti atgal. O gal tai reiškė, kad ru-
sų vardu vokiečiai nori tūkstančius įvairių Rusijos slavų pervaryti per kacetus ir tuo būdu sumažinti jų skai-
čių vokiečiams, kurie veržesi į jų erdvę. Bendroji vokiečių politika ne-
buvo prielanki šioms tautybėms - tai mes žinjom. Ypač užėmus Ukrainą ir Gudiją, tautinis šių kraštų sąjūdis darėsi patiemis vokiečiams pavojingas.

Keisčiausia, kad su mumis dirbęs rūbų kameroje lenkas kalinys, buvęs karininkas, lygiai tokiu pat pykčiu, kaip vokiečių puskarininkiai kartojo: "Nėra jokių ukrainiečių ir gudų, tik rusai!" Turbūt ir kai kurių lenkų im-
perializmas sutapo su vokiškuoju.

KUNIGO PASTANGOS PADĖT UKRAINIEČIAMS

Ukrainiečių ir gudų priėmimas užtrūko keletą dienų. Aukščiau minė-
tos scenos kartojosi įvairiais varian-
tais. Įsidrąsinau ir aš įsijungti į "apgrobimo" vyksmą. Tai dariau su tam tikra mintimi. Prieidavau prie naujo kalinio, paprašydavau nuimti kryželį ir jį pagarbiau padėdavau į pintinę arba palaikydavau rankoje.

Galvojau, kad tuo būdu mažiau būtų užgauti jų religiniai jausmai. Susidūręs su pasipriešinimu, aš pamerkdavau žmogui, kad šis man nesipriešintų.

- Tas man brangus, suprantat, - atminimas iš žmonos. - Choroš! - atsakydavau, ir žmogus tuojau suprasdavo, kadaš turiu galvoje šį atminimą jam gražinti.

- Laisvalaikio metu - kas dainelę traukia, kas rašo marga gromatėlę.
BJS 1948

Kai nurengtasis stodavo į kerpamųjų eilę ir niekas daugiau juo nebesidomėdavo, aš, eidamas mesti surištų rūbų į atitvertą gardą, išpausdavau į rankas atimtą kryželį ar medalikėlį. Kartais puskarininkio akys nebuvo užstotos kitų, stovinčių prie staliuko, tada palaukdavau tinkamesnės progos. Nukirptasis ėjo į maudyklę, į purkšlių skyrių, kur durys vedė iš nurengimų kambario. Prieidavau prie durų, apsimetęs ko nors paklausti nuotelinimo ir prausyklos tarnautojų, tada jau mūsų lietuviškų draugų - ir ukrainiečių ar gudų išpausdavau iš jo atimtą religinį ženklą.

Tai dariau keletą dienų, gana atsargiai. Savųjų perdaug nesislėpiau, ypač Mackonio, bet nenorėjau, kad ir jis žinotų. Vieną dieną Mackonis man pastebėjo:

- Stasy! Tu nesistebėk, jei aš tave barsiu už vieną dalyką!

- Už ką?

- Suprantu, tu nori žmonėms padėt. Kaip kunigui tau tinka, bet jei paste-

bės Hapke, o ypač Liutke, geruoju nesisibaigs. Draugiškai patariu, nedaryk to. Vistiek tvarkos nepakeisi.

Porą dienų susilaikiau. Man buvo skaudu, kai žmonėms atimamas tas paskutinis su visa jų dvasia suaugęs tikėjimo ženklas.

Kai Mackonis apsiramino, aš retesniais atvejais dar kartojau tą savo paslaugą, tačiau buvau dar atsargesnis.

Vėliau matydavau tuos žmones, stovinčius patikrinimo metu arba grįžtančius iš darbo savo kolonose ir man jie buvo savotiškai artimi, lyg broliai, paženklininti tuo pačiu ištikimumu savajai religijai. Būdavo jų ypač gaila, kai matydavau dieną iš dienos vis labiau sunykstančius.

Kryželių ir maldaknygių krūvos augo mūsų kameroje. Dalis jų buvo sumesta pintinėse, dalis ant grindų. Man buvo sunku atsisipirti pagundai, einant į baraką ir nepasiimti jų į baraką ir nepasiimti jų į kišenių. Maldaknygių buvo ir rusų kalba, todėl ir jas paimdavau savo žinion. Rytais, kai prieš patikrinimą žmonės slankiodavo kieme, ieškojau akimis pažįstamų veidų ir,

sutikęs, atsargiai įduodavau jiems maldaknyges. Isrikiuotųjų eilėse matydavau kai kuriuos atsargiai besizęnojančius arba iš lūpų atpažindavau, kad jie kalba rytines savo maldas. Tiems, prisitaikęs, įdėdavau į kišenių medalikėlį, rožančių ar maldaknygę. Kartais per pietus, išsitiesdavo ant smėlėto kiemo prieš saulutę kiek atsikvėpti, nejučiomis įdėdavau į kišenių medalikėlį. Galvojau, jie pradžiugs jį radę ir gal prisimins, ką jis reiškia; gal sustiprins tai tikėjimą ir viltį.

Daugelis, kuriems asmeniškai įteikiau tuos dalykus, nė žinot nežinojo, kad esu kunigas. Kitus matydavau pirmą kart tarp tūkstančių ir jie tikriausia manęs neįsidėmėdavo. Net savotiškai būdavo gera, kad jie nežino, kas esu. Galvojau, jie daugiau džiaugsis, negu žinodami, kad tai daro kunigas.

Patikrinimo metu, įsimaišęs tarp svetimųjų, mieliau žęnojausi maldai. Man rodes, jog ir tai turi sustiprinti jų tikėjimą. Prie saviškių nevisuomet

VIEŅIŠI BŪRIUOTOJAI

B. Stundžia

Įvairūs nuotykių jau nuo senų laikų vyliojo daugelį vyrų tolyn į jūrą. Kadangi tais laikais jūros keliu plaukiodavo be apsaugos daug turtų, ir nuotykių ieškotojai dažnai virsdavo plėšikais, nes jūroje buvo laisva, platu ir lengva išsisukti nuo baudmės. Nors auksiniai būriavimo laikai su senąja romantika jau daugiau kaip šimtas metų praeityje, vis dėlto mašinoms nepavyko galutinai išstumti burlaivių iš mėlynųjų plotų. Tik dabar ilgstiebes barkas pakeitė mažos, gražių linijų baltabūres jachtos.

Pradžioje tie maži pastatai nedrįsė davoti iškeliauti aukšton jūron, bet pamažu išsidrąsino ir jau pabandė nugalėti neramų Atlanto vandenyną. Jų tikslas nebuvo auksas ar perlai. Juos traukė garbė ir jūros meilė. Tie pirmieji būriuotojai buvo A. Johnson, 1876 m. išgriebtas viduryje Atlanto, kuris bandė pasiekti Europą 20 pėdų pastatu, vėliau J. Lawlor ir W. And-

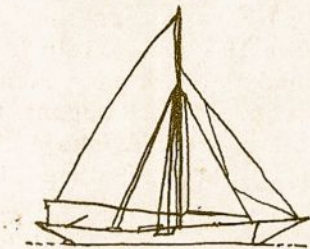
reišius. Jie darydavau, nes jie mane žinojo. Jie galėjo ir šiaip jau pastebėti, kad ne vienas mūsų per patikrinimus tylos metu meldžiasi. Nevykusios tai buvo maldos: sunkiai sumezgama išsekusi mintis ir žodis. Tačiau žaibu lekiojantys atodūsiai verždavosi - už tuos, kurie čia šiandien miršta, kurie gyvena nevilty, vaitoja ir verkia, už tuos, kurie kovoja tėvynėje, kurie dreba dėl artimųjų nežinios, už tuos brolius ir seses, kurie labiau sielojasi mumis. Ir su mirusiais bendravimas buvo didesnis, kaip įprastai. Nebūdavo maldos, kada neprisimintum Stasio, Algirdo, Petro, Zigmo..., nes jie tik ka buvo tais, kas mes dar esam. Rodos, išlėkę pro krematoriumo kamina jų pelenai dar tebeskraido mūsų kieme, vėjo pūstomi...

rews. 1877 m. H. Crapos su žmona perplaukė Atlantą 19 pėdų pastatu ir dingo vėliau bandydami tą patį pakartoti 9 pėdų laiveliu. Laikui bėgant buvo pradėta domėtis romantiškąja Pietų jūra; Havajai, Tahiti, Samoa, Fidžio salos ir Australija. Parūpė vienam nuotykių ieškotojui. Ir ne vien tik nuotykių ieškojimas pastūmėjo daugelį miestų į tolumas ir pavojingas keliones. Daugelis jų norėjo pabėgti nuo žmonių arba arčiau pažinti svetimus kraštus ir žmones. Nugalėjus Atlanto ir Ramųjį vandenyną nebuvo pasitenkinta vien tuo. Sekė patys sunkiausi žygiai mažų pastatų kelionės aplink pasaulį.

Žymiausia ir romantiškiausia asmenybė yra kapitonas Joshua Slocum. Tai buvo burlaivio kapitonas, nenorėjęs plaukioti garlaiviais ir dėl to atsiradęs bedarbių eilėse. Jis įsigijo 363 pėdų "Yawl" tipo būrinį pastatą vardu "Spray", pats jį perdirbo ir pritaikė plaukioti vienam. Neieškojo jis nei pinigų, nei reklamos, nei įgulos. Jam siek tiek padėjo jo pažįstami prieš pat pakeliant inkarą. 1895 m. balandžio 24 d. jis paliko Atlanto pakraštį ir po 29 dienų prisišliejo Gibraltare prie krantinės. Toliau sekė pietų Amerika, Australija ir 1898 m. birželio mėn. 27 d. baigė savo didžiąją kelionę Fairhaven ošte netoli New-Yorko. Įsivaizduokime, reiškia tokia ilga kelionė vienam. Mažiausias neatsargumas ir pastatas galėjo likti be kapitono ir be įgulos..., toliau nenumatoma liga, neskaitant jau navigacinių sunkumų. 1910 m. jis išplaukė į Atlantą ir dingo be žinios vieną kartą įvyko... Garsas apie Slocum kelionę plačiai nuaidėjo viso pasaulio spaudoje. Pažymėtinas ir kapi-

tonas John Voss, kuris plauke tikslu laimėti 5000 dolerių premiją skirtą vieno laikraščio jūreiviui, apiplaukusi pasaulį mažesniu negu Slocum pastatu. Jis išigijo 37 pėdų indėnišką laivelį "Tilikum", apiplaukė pasaulį ir iš to uždirbo.

Pasibaigus pirmajam pasauliniam karui, atsirado nemažai vyrų, kuriems buvo sunku išijungti į normalų gyve-

" Firecrest "

nimą. Apkasai, aerodromai ir sviedinių duobės buvo "puikios" vietos pasvajoti apie tropikų salas ir mažus burlaivius ramiuose vandenyse.

Buvęs būriuotojas ir anglų laivyno atsargos karininkas G. Mulhauser 1920 m. 62 pėdų pastatu "Amarillis" sumažą igūla baigė kelionę per 3 metus ir po kelių savaikių mirė.

Conor O'Brien atliko kelionę per 2 metus "Ketch" tipo pastatu, 42 pėdų "Saoirse". Jį paskatino į kelionę gautas pakvietimas į suvažiavimą N. Zelandijoje.

Nevieną patraukė į keliones J. London nuotyčiai su "Snark" burlaiviu piratų jūrose.

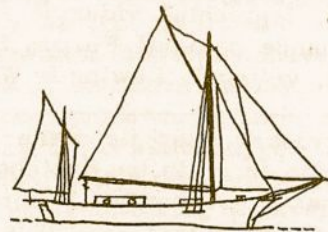
Gan idomias keliones turėjo prancūzas Marin-Marie, būriavęs per Atlantą su teptuku rankoje. Štai vėl leidosi į mėlynasias lankas Eric Bishop, Ralph Stock ir vėl kelionė aplink pasaulį - šį kartą prancūzas Alain Gerbault - apie jį buvo rašyta ir Lietuvos spaudoje. Jis su savo 35 pėdų ilgumokuteriu "Firecrest" pradėjo tolimus plaukiojimus 1923 m. ir baigė karo metu, mirdamas paskutinėje kelionėje tropikų drugiu 1941 m. Portugalų Timore, o jo pastatas karo metu bombai tiesiai į jį pataikius buvo sunaikintas. Už drąsą jis buvo apdovanotas "Croix de Guerre" ir

Sporto Akademijos 10.000 frankų premiją. H. Pidgeon buvo virš 50 metų amžiaus, kai 1921 m. su savo "Islander" paliko Californiją kelionėi aplink pasaulį.

Mžiausias būrinis laivas, kuris apkeliavo žemės rutulį, buvo 32 1/2 pėdos "Ketch" tipo "Svaop" vairuojamas W.A. Robinson. 1928 metais. Atrodė, kad nuotyčiai jo ir laukia: uraganas, dar neištirtos salos, draugystė su žmogėdromis, nelaisvė arabų rankose Raudonojo jūroje... Jis pavėlavo tik 10 minučių pasimatymui su savo senele! Grįžęs į New-Yorką, vedė ir vėl į jūrą išėjo. Tik šį kartą igūloj jau buvo žmona. Idomiausia tai, kad Galapagos salose jis susirgo apendicitu. Laime, pasipainiojęs žvejų trauleris pasiuntė radiogramą į Panamą. Iš ten išskrido laivyno gydytojai ir buvo pasiųstas karo laivas Šiame laive jam ir buvo padaryta sėkminga operacija.

Daug juokingų nuotykių turėjo norvegų pora Tamb, keliaudami savo juokingu "Teddy". Jie pramoko jūrinykystės menotikiš įvairių nesekmių.

Dar dvi kelionės apie pasaulį: R.

" Spray "

Kauffman ir G. Mefferd 1935 m. išplaukė su skūneriu "Hurricane" ir 3 metus raizė vandenynus.

Pats jauniausias, kuriam pasisekė apibūriuoti žemę, buvo D. Long, pakeles bures 1934 m. ir grįžęs namo 1940 m.

Karas sudarkė gal ne vienam būriuotojui planus. Bet štai po karo, 1948 m. gegužės 7 d. laikraščiai pranešė apie trijų švedų būriuotojų atvykimą į New-Yorką. Jie perplaukė

Rudyard Kipling

Syony kalvose buvo septinta šilto vakaro valanda, kai senis Vilkas pabudo po dienos poilsio, pasikasė, nusiziovavo ir ištiesė letenas vieną po kitos, kad nusikratytų mieguisto jausmo jų galiukuose. Vilkė gulėjo, ištiesusi savo ilgą pilką galvą, virš keturių unksčiančių, besivartančių vilkiukų, o mėnulis švietė tiesiog į olos, kurioje jie gyveno, įėjimą. "Arff!" tarė Vilkas, "laikas vėl medžioti", ir ruošėsi šokti šlaitu žemyn, kai nedidelis pasiūrusia uodega siluetas peržengė slenkstį ir sucipė: "Laimė su tavimi, o Vilkų Vade; ir laimė ir baltų dantų stiprybė telydi kilnius vaikus, kad jie niekad neužmirštų alkano šiame pasaulyje".

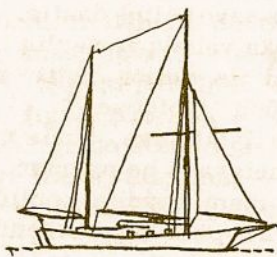
Tai buvo šakalas - Tabaki, indu laižytojas - o Indijos vilkai niekina Tabaki, kadangi jis valkiojas, darydamas žalą, skleisdamas plepalus ir esdamas atmatas ir odos likučius kaimo sąslavynuose. Bet jie ir bijo jo, nes Tabaki greičiau, negu kas kitas

džiunglėse, pasiunta ir tadajis užmiršta, kad jis kada nors ko bijojo ir bėga per mišką, kasdamas pakeliui kiekvieną. Net ir tigras bėga ir slepiasi, kai mažasis Tabaki pasiunta, nes pasiutimas yra negarbingiausias dalykas, koks gali apimti laukinį sutvėrimą. Mes tai vadiname "hydrophobia", bet jie stačiai sako "dewanee" - pasiutimas - ir sprunka.

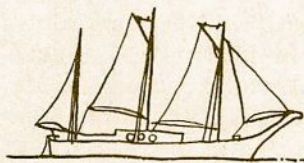
"Tad ieik ir apsidairyk, "tarė Vilkas nerangiai; "bet čia nėra jokio maisito."

"Vilkui tai ne," atsakė Tabaki; "bet tokiame menkam asmeniui kaip aš ir sausas kaulas yra puiki puota. Kas mes tokie šakalai, kad galėtumėm rinktis ir pageidauti?" Jis nubėgo į urvo gilumą, kur rado ožio kaulą su mėsgaliais ir atsitupė, laimingas, triuškindamas jo galą.

"Labai ačiu už šį puikų patiekalą," tarė, laižydamas lūpas. "Kokie puikūs kilnieji vaikai! Kokios didelės jų akys! Ir dar tokie jauni! Iš tikrųjų, aš juk turėčiau žinoti, kad kara -

" Svaop "

" Tilikum "

Atlantą 23 pėdų "Sloop" tipo pastatu.

72 m. H. Pidgeon vėl pakėlė bures trečią kartą. Iš N. Zelandijos pranešama apie atvykimą 26 pėdų "Kuterio" iš Panamos, kuriame būriavo tik pats jo statytojas W. Weld.

Aišku, tokių tolimųjų jūrų megėjų

niekad netrūko ir netrūks. Bet kol kas mes dar vis stebėsimes J. Slocum ir A. Gerbault, kurie sugebėjo vieni be įgulos leisti ir apibūriuoti žemės rutulį.

Jeigu Magelanas būtų gyvas, jis tikrai nepasijustų pranašesniu.

lių vaikai tampa vyrais nuo pat gimimo".

Tabaki žinojo puikiai, kaip ir kiekvienas, kad nėra nieko blogesnio, kaip girti vaikus, jiems girdint; ir jam buvo džiugu matyti, kaip motina ir tėvas nepatogiai jautėsi.

Tabaki patupėjo, gerėdamasis padaryta šelmyste, potokerštingai tarė:

"Šir Kanas Didysis pakeitė savo medžioklės plotus. Kaip jis man sakė, sekančią mėnulio pilnatį jis medžios šiose kalvose."

Šir Kanas buvo tigras, kurs gyveno netoli Waingunga upės už 20 mylių.

"Jis neturi teisės!" piktai atšovė senis Vilkas - "Pagal džiunglių įstatymus prieš tai nepranešęs. Jis išbaidys kiekvieną gyvį dešimt mylių aplink, o man - man reikia šiom dienom medžioti už du."

"Jo motina ne bereikalo praminė jį Lungri (šlubiu), tarė motina, tyčiai. "Jis buvo viena koja šlubas nuo pat gimimo. Todėl jis medžioja tik galvijus. Dabar Waingunga kaimiečiai įpykę ant jo, ir jis keliiasi čia, kad įpykdytų mūsų kaimiečius."

Prie kalnų upelio ... Foto R. Saulius

Jie krės džiungles ieškodami jo, kai jis bus toli nuo čia, o mes ir mūsų vaikai turėsime bėgti nuo uždegtos žolės. Tikrai, mes esam labai dėkingi Šir Kanui!"

"Ar jam pranešti apie jūsų dėkingumą?" tarė Tabaki.

"Lauk!" sušuko Vilkas. "Eik lauk ir medžiok su savo ponu. Jau užtenkamai pridarei bėdos šiai naktiai."

"Aš einu," atsake ramiai Tabaki. "Paklauskite Šir Kano apačioj tankumnuose. Nereikėjo nė pranešti."

Tėvas Vilkas pasiklausė ir apačioj slėnyje, kuris tęsėsi link upelio, jis išgirdo sausą, pikta, urzgianti, monotonišką niurnėjimą nieko nesumedžiojusio tigro, kuris visai nesisielojė, jei ir visos džiunglės apie tai sužinotų.

"Kvailys!" tarė Tėvas Vilkas. "Pradėtinakties darbasu tokių triukšmu! Ar jis mano, kad mūsų ožiai yra lyg jo riebus Waingungos jaučiai?"

"Huss! Šianakt jis nemedžioja nei jaučio nei ožio", tarė Motina. "Tai žmogus". Niurnėjimas buvo pasikeitęs į kaukiantį, maurojimą, kuris, atrodo, sklido iš visų pusių. Tai buvo triukšmas, kuris išgąsdina miškakirčius ir klajūnus, miegančius lauke, ir kartais priverčia juos pulti tiesiog į tigro nasrus.

"Žmogus!" tarė Vilkas, rodydamas visus savo baltus dantis. "Fauf! Ar neužtenka vabalų ir varlių tvenkiniuose, kad jis turėtų pulti žmogų, ir dar mūsų plotuose!"

Džiunglių įstatymas, kuris niekuomet nieko neišsako be pagrindo, draudžia bet kuriam gyvuliui pulti žmogų, išskyrus puolimą mokant vaikus, kaip papiauti ir tada jis turi medžioti už savo gaujos ar giminės medžioklės plotų. Toks žmogaus nužudymas reiškia, anksčiau ar vėliau, atvykimą baltųjų žmonių ant dramblių, su šautuvais, ir šimtais juodų žmonių su gongais, raketais ir žibintais. Tada visi džiunglės kenčia. Gyvuliai aiškinatarpusavy, kad žmogus yra silpniausias ir nepajėgiausias gintis iš visų gyvųjų sutvėrimų

STRUČIAI

Weldon James

Tiktai dėka plunksnų, kurias jūs matote ant daugelio damų skrybėlių, tolimam Pietų Afrikos užkampy, 300 farmerių kala sau auksą. Tai yra plunksnuotas auksas, nuimamas nuo paukščių princo, keisto padaro - stručio.

Tie farmeriai, gyvenantieji Cape provincijos pakrastyje, patiekia 99,99% visų parduodamų pasauly plunksnų. Jų pusiau dykuminės padermės sklypai, nusitęsia per 200 mylių ilgio ir 10 mylių pločio, apjuosti nykių kalnų, duoda visą, kas strūčiui reikalinga: gerai paskirstytus dešimties incų metinius kritulius, daug karštos saulės ir daug erdvės.

Stručio augintojų karalius yra milijonierius Max Rose, mažas kuklus 74 metų žmogelis, kuris pradėjo auginti stručius nuo pat atvykimo iš Lietuvos, 1890 metais. Jis kasmet labiau ima

ir būtų nesportiška jį pulti. Taip pat jie sako - ir tai tiesa - kad žmogėdros sunyksta ir pameta dantis.

Maurojimas darėsi vis garsesnis ir baigėsi visos gerklės "Aaaarh!" rodančiu tigro puolimą.

Tada pasigirdo staugimas - ne tigriškas Šir Kano staugimas. "Jam nepavyko", tarė Motina. "Kas tai būtų?"

Tėvas Vilkas pabėgėjo kelis žingsnius ir išgirdo Šir Kano laukinį niurnėjimą ir urzgėjimą, besivoliojant bruzgnyuose.

"Kvailiui neužteko daugiau išminties kaip šokti į miškakirčio ugnį ir nusvilti letenas", tarė Tėvas Vilkas, su panieka. "Tabaki yra drauge".

"Kažkas lipa į kalvą", tarė Motina Vilke, pasukdama vieną ausį - "Pasi - ruošk" (B. d.) Vertė A. P.

nemėgti stručių. Vienintelė dorybė ta, 5200 paukščių jo 8000 akrų ūkyje yra ta, kad jie turi puikias plunksnas. Stručio plunksna yra vienintelė tobulai simetriška, visos kitos tėra vienpusės.

Išskyrus plunksnas, sako Max Rose niūriai: "Kuo jie senesni, tuo biauresni ir kvailesni darosi. Jie nieko neišmoksta, nieko nemėgsta. Jiems sukelia paniką mažiausias netikėtas triukšmas, jie pradeda bėgti nežinia kur 40 mylių greičiu ir nosisuka savo kvailus sprandus. Arba, jei jie poruojasi, peri kiaušinius arba saugo vaikus, jie puola žmogų ir gali perplėšt jam krūtinę ar pilvą. Jie turi mulo jėgą. Sveria iki 400 svarų.

Jie puola uždromis akimis, aš pastebėjau, taigi reikia pasitraukti į salį kaip bulių kautynėse".

Strutis valgo visą ką tik gali praryti, pasakojo man Rose, nuo žolės iki škardinių dėželių, stiklo, blizgančių žvyro akmenėlių. Kaip ir kiti paukščiai, jis neturi dantų ir tokie aštrūs daiktai reikalingi jo virškinimui. Rose tiesiog nesuprantama, kaip jie veisiasi dykumoje. Jų meilė, palyginti, yra komplikauta. Jei lizde bus dvi patelės ir vienas patinas, patelės stengiasi viena už kitą geriau įtikti, kad atkreipti Jo Didenybės dėmesį. Viena, žinoma, jį laimės. Po to strutis pasidaro skrupulingai monogamiškas: jis ir jo draugė puola negeistiną patelę ir užmuša, jei nesuskubama jos pašalinti.

Po 40 dienų medaus mėnesio, kurio laike joks žmogus ir joks bent kiek protingas žvėris nedrįsta jų trukdyti, patelė pradeda dėti kiaušinius. Ji deda po kiaušinį kas antrą dieną per 16 - 20 dienų į smėly sutaisytą gūžtą.

Po to per 42 dienas ir naktis didžiuliai kiaušiniai perimi. Ir čia, Maxo nuomone, strutis - patinas apvainikuoja savo kvailumą. Dieną jis saugo Jos Didenybę ir rūpinasi maisto abiems - bet vakare perima pats perėjimą, nuo 5 val. vakaro iki 5 val. ryto, kaip pagal laikrodį. Abudu dariniai bendradarbiauja, kasdien apvartydami kiekvieną kiaušinį, bet įspė-

rėję, jie nepažįsta savo vaikų.

Kaip ir kalakučių, stručių jaunikių didelis procentas išmiršta, kartais mirtingumas siekia net iki 50 %. Kirmelės, smarkus lietus, beveik kiekviena rūšis bakterijų juos nužudo. Bet, pasiekę 3 metų amžių, jie baigia gyvenimą tik susilaužę kojas arba sprandus dėl savo panikinio lakstymo arba dėl vidurių sutrikimo, prariję kokį negeistiną objektą. Tokie susizeidę paukščiai turibūti užmušti. Maždaug penki procentai suaugusių stručių išgaista kasmet dėl tokių nelaimių.

Struciukas duoda savo pirmą plunksnų duoklę, sulaukęs 6 mėnesių, vėliau kas 9 mėnesius, vidutiniai kiekvienas paukštis duoda po 3-4 svarus plunksnų, patinas dažniausiai trečdaliu daugiau nei patelė. Kai kurios plunksnos yra ištraukiamos, kitos kerpamos, pririšus paukštį prie medžio arba tvartelyje. Paprastai ant galvos jam uždedama juoda kojine laike tokios operacijos, kuri tiek skauda, kiek plaukų kirpimas. Kiekvienas paukščio kirpimas duoda pelno apie 40 dol., bet augintojai turi vilties, kad kaina pašoks iki 80 dol.

Kiaušiniai parduodami po 2 dol. Capetown fabrikams, kurie sunaudoja juos makaronams. Iš vieno kiaušinio galima iškept 2 pėdų diametro omletą maždaug 20 žmonių, bet jo skonis kaip senstelėjusio anties kiaušinio.

"Vieną dalyką aš užmiršau Jums pasakyti", priminė Maxas. "Tie paukščiai daro beveik visas įmanomas kvailystes, išskyrus vieną, kuri jiems dažnai primetama: jie niekad neslepia savo galvų į smėlį".

Kai kalbu apie vaikščiojimą turiu mintyje tiesų ėjimą, bet ne sumukusį slampinėjimą. (B.-P.).

STOVYKLOS VIRTUVĖ

J. Pažėra

(Tebūna išklaudyta ir antroji pusė. Red.)

Perskaičius "Skautų Aide" Nr. 6, 1950 m. tilpusį straipsnį "Tikroji Skautybė", norėjusi su kai kuriomis autoriaus mintimis nesutikti.

Nesilaikykime dėsnių - kas svetima gera, kas sava bloga. O gal visa tai daroma tik iš perdėto lietuviško kuklumo? Argi iš tikrųjų mūsų skautiškasis veikimas toks skurdus, palyginus su užsienietišku?

Pažvelkime į tas pačias lietuviškas skautiškąsias stovyklas, į kurias kiekvienas tuntas, draugovė ar skiltis įdeda tiek daug darbo ir sumanumo. Čia pasireiškia visas skautiškasis patyrimas, nagingumas ir užsigrūdinimas. Stovykloje atsispindi visa skautiška dvasia, kas ne viena užsienietį skautą nustebina. Argi tikrai yra pagrindo galvoti, kad skautiškasis veikimas yra skurdus?

Mūsų II Tautinėje Stovykloje dar Laisvoje Lietuvoje tie patys angli skautai, pasakyčiau, ne stovyklavo, bet tik atostogavo. Idomu kaip mūsų skautai reprezentuojasi užsienyje? Štai ir dabar susiduriame su kanadiečiais skautais. Teoretikai jie, gal būt, yra geri, bet užmeskime tik akį praktiškai jų stovyklavimo pusėn. Stovyklaujama ne palapinėse, bet vasarnamiuose. Jaunesnieji skautai atsiveža mamytės, kurios gamina maistą, skautai vyčiai gamina maistą patys, tačiau pakeisti vasarnamį palapinėmis nebando. Pagaliau ir visa dienos programa susideda daugumoje iš vėliavos pakėlimo, maudymosi, valgy-mo, rukymo ir gulėjimo.

Autorius rašo: "Pats Baden-Powellis ne kartą yra pasakęs, kad vienintelė skautybės sistema yra skilčių sistema". Šiam teigimui nei vienas neprieštarauja, nes mūsų skautų organizacija tikrumoje ir sudaryta skilčių sistema. Pagrindas yra skiltis ar būrelis, kuriame yra 5 - 12 narių, ir jie savistoviai tvarkosi, sprendžia visus skilties reikalus. Skiltyse įgy-

vertė I. V.

v

jamas visas skautiškas patyrimas.

Kas liečia stovyklavimą bei stovyklinę virtuvę, tai reikia pastebėti, kad, kiek man yra žinoma iš N. Lietuvos laikų, skautai nors stovyklavavo d-vėmis bei tuntais, maistą gamindavosi kiekviena d-vė atskirai.

Iš oro skautų stovyklos Zarasuose
1938 m.

Bendra virtuvė tunto ribose kaip nepraktiška skautavimo požiūriu, nebuvo ar bent neturėtų būti naudojama.

Kiekviena d-vė stovykloje tvarkosi tartum maža valstybėlė, kuri turi savo tradicijas, tvarką ir kt. D-vėje kiekviena skiltis turi savo atskirą kampelį, kuriame pastato palapines ir rūpinasi to kampelio tvarka.

Maisto gaminimui kiekvieną dieną iš eilės skiriama kita skiltis. Taigi, jei ši skiltis sekančią dieną negamins maisto, bet antroji, tai dar nereiškia, kad tuo payra skilčių sistema.

Maisto paruošimui skirtoji skiltis pilnai atsakinga tą dieną prieš visą draugovę ir, aišku, kiekviena iš jų stengiasi tai atlikti kuo geriau, skoningiau. Laiku pusryčiams pagaminti virtuvėje budinti skiltis keliiasi 1 val. anksčiau. Šiuo atveju jokių bendrų užsiėmimų ji nepraranda. Po pusryčių vyksta tvarkymasis bei stovyklos rajono puošimas. Virtuvės skiltis tuo metu susitvarko virtuvėje ir, jei yra reikalas, papildo kuro atsargą pietums. Jei pusryčiai baigiasi 8.30 val., tai per 30 min. skiltis

17 pilnai sugeba sutvarkyti virtuvę, suranda laiko ruošai apie palapines ir 10-11 val. laikotarpyje dalyvauja stovyklos patikrinime.

Draugovei išvirti pietus pakanka 2-2 1/2 valandų. Tuo metu visa draugovė eina maudytis ir vykdomas koks nors skautiškas užsiėmimas, kuris neneštų per daug nuostolio virtuvėje dirbanciai skilčiai. Po pietų apie porą valandų skiriama poilsui ir laisvalaikiui. Šiuo metu virtuvės skiltis sutvarko virtuvę ir suspėja pailseti. Vėliau dalyvauja d-vės užsiėmimuose.

Taigi, kaip matome, dienos bėgyje virtuvėje budinti skiltis turi į nuostolius nurašyti: a) 1 val. miego, b) priešpietinį užsiėmimą ir c) laisvalaikį ar jo dalį.

Verdant skiltimis ir maisto pagaminimas užtrunka taip pat apie 2 valandas. Taigi, laiko skirtumas labai mažas, o tuo tarpu visos skiltys:

a) turi sutrumpinti kiekvienos nakties miegą 1 val.,

b) sutrumpinti tvarkymosi laiką apie palapines,

c) atsisakyti nuo priešpietinio užsiėmimo ir

d) poilsio ar laisvalaikio, kuris stovykloje yra būtinas.

Negalima paneigti, kad kiekviena skiltis, gamindamosi sau valgių atskirai, pasieks didesnio patiekalų įvai-

Duonos kepimo konkursas BJS 1948.

Vytautas Tarvainis

PAVASARIS

Jis atjojęs sustos,
Po beržais, po klevu.
Iš jų semsis sulos
Asotėliu mažu.

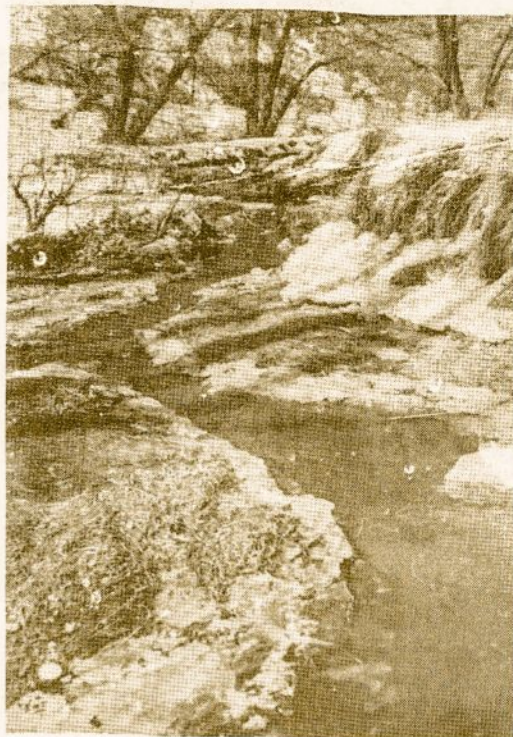
Juoksis akys žiedais,
Lūpom meilė vylios,
Ir ant upės laivais
Pasisups, padainuos.

Jam žiogeliai čyrens
Ir žiedeliai linguos,
Kol ruduo pasikars
Mano sodžiaus klevuos ...

rumo, tačiau šiuo atveju daugiau bendro laiko bus sunaudojama maisto gaminimui ir labai suvaržomi užsiėmimai. Stovyklą paversti vien tik kulinarijos kursais, kur per ištisas dienas visiems pagrindinis rūpestis būtų maisto pasirūpinimas ir gaminimas būtų netikslu, nes per mažą laiko liktų kitiems skautiškiems patyrimams įgyti.

Man nesuprantama kodėl autorius galvoja, kad dirbant virtuvėje paeiliui skiltimis, negali būti švaros. Stovyklos virtuvės švara rūpinasi kiekviena joje dirbanti skiltis ir rasta netvarka tuojau pat vietoje sutvarkoma. Jei kiekvieną skiltis gamintųsi maistą viensau pačiai, švaros palaikymas būtų kaip tik sunkesnis, nes didesnis plotas būtų apkrautas kuro atsarga ir daugiau ugniaviečių išsidėstytų stovyklos rajone. Reikia nepamiršti ir tai, kad prie virtuvės yra statomas stogelis ar palapinė apsaugai nuo lietaus. Tuo atveju šalia stovyklos atsirastų dar ir "stovykla" - virtuvė.

Man nesuprantama mintis "sau" ir "kitiems" gaminti maistą. Stovykloje juk visi skautai yra kaip vienas ir čia niekuomet negali ateiti galvon mintis kad "mes" ir "jie". Visi dirba, visi lieja prakaitą, jei reikia, visi sėdasi prie bendro laužo užbaigti praleistą dieną.

Pavasariėjant

ARABŲ LEGENDA
Maurice Duhamel

Kartą karavanas keliavo dykumomis į Bagdadą. Staiga jį pralenkė Maras, kuris skubėjo ta pacia kryptimi.

"Ko gi taip skubi?" susuko karavano vadovas skubančiam.

"Pasiimti 5 tūkstančius gyvybių", atsakė Maras.

Pakeliui atgal iš Kalifų miesto karavanas pralenkė iš lėto besivelkantį nuo darbo nuyargusį Marą. "Tu mane apgavai!", šaukė vadovas piktai. "Vietoj 5 tūkstančių tu pasiėmei 50 tūkstančių!"

"Ne," atsakė Maras. "Aš pasiėmiau tik tiek kiek sakiau - nė vieno daugiau ... Kiti mirė iš baimės."

Kai turiu išspręsti sunkų uždavinį ir nerandu tam lengvo kelio, atiduodu jį spręsti tinginiui. Dešimtį dienų tingėjęs, jis suranda patį lengviausią sprendimą. Tada perimu jo metodą. Automobilių gamintojas.

KANADOS RAJONAS

Toronto

* Tuntas šiuo metu jau yra išplatinęs 312 loterijos bilietėlių Jamboree's fondui paremti.

* Vasario mėn. 4 d. įvyko skautininkų-kių ramovės steigiamoji sueiga. Vyr. Sktn. K. Grigaitis padarė pranešimą apie šios skautininkų institucijos svarbą ir veikimo tikslus. Pranešimą sekė gyvos diskusijos. Ramovės seniūnu išrinktas vyr. sktn. K. Grigaitis ir pasktn. p. Ancevičienė. Ramovė jungia 24 Toronto ir apylinkės skautininkų-kių, kurie didele dalimi yra įsijungę į aktyvų skautybės darbą. Be aktualių skautiškų reikalų studijavimo, ramovė rengiasi ieškoti kelių parūpinti Toronto skautams-ėms nuolatines patalpas.

* Skautų-čių tuntas prisiderindamas prie visuomenės organizacijų rengiamo 16-sios vasario minėjimo vasario 17 d. Tautos šventę paminėjo vienas savaitę anksčiau, t. y. vasario 11 d. Iš ryto buvo iškilmingas pamaldos parapijos bažnyčioje, kurių metu visi sutartinai giedojo. Po pietų parapijos salėje įvyko iškilminga sueiga. Oficialioje sueigos dalyje šalia dienos reikšmės apibūdinimo, kelios jaunesnės skautės davė skautiškų žodžių jūr. sk. V. Kairys buvo pakeltas į valtininkus. Rajono vadas Sktn. V. Šarūnas pasveikino naujas skaites. Toliau tuntą sveikino latvių skautų atstovas. Pasibaigus oficialiai daliai tuntininkas pasktn. H. Stepaitis kalbėjo apie vasario 16 d. reikšmę trumpai apžvelgdamas įvykius, kurių metu mūsų tauta pasiekė Nepriklausomybę ir vėliau ją prarado. Pabaigoje šalia keletos kuklių pasirodymų buvo atliktas šventei pritaikytas skiltininko J. Kuprevičiaus montažas.

Londonas, Ont.

* Lietuviai turi gražių, linksmų ir net triukšmingų užgavėnių papročių, kurių nors mažą dalelę Londono skautai pabandė pavaizduoti per užgavėnių pasilinksminimą Londono lietuvių visuomenei.

Buvo pranešta, kad atvyksta nelaukti svečiai. Salėn riedėte įriedėjo storapilvis Lašininis. Jis kvietė visus lėbauti ir džiaugtis, o pats tuojau ir neprašomas atsisėdo prie stalo. Netrukus atbildėjo ir Kanapis su savo gyvulėliais - meška ir gerve. Bet gyvulėliai atsiradę plačioj erdvėj šaunios publikos tarpe, ėmė dūkti ir prie žmonių kibti, kas sukėlė nemažą juoko.

Šiek tiek juos apvaldęs Kanapis gerai apžiūrėjęs publiką, pastebėjo lašininį ir tuoj iškvietė jį kovon. Lašininis kautis stėjo išdidus ir su šypsena, nes plonas ir ilgakaklis kanapis atrode neilgai tvers. Bet Kanapiui pagelbon stėjo gyvulėliai. Kautynės vyko labai permainingai. Gyvulėliai kartais daugiau kliudė negu padėjo. Bet pagaliau Lašininis liko nugalėtas. Jis atsistojęs ant kojų pasižadėjo užleisti valdžią Kanapiui. Nugalėtajam buvo dar leistas paskutinis malonumas - paskutinį kartą sušokti lietuvišką suktinį. Suktinio šokti išėjo ir meška su gerve. Kanapis ir publika gausiai plojo, o Lašininis, kiek pašokęs, nusiminęs ir palaužtas išdūlino iš salės. Paskui jį nusekė ir triumfuoja "nugalėtojas" Kanapis su savo gyvulėliais.

L. E-tas

Chicago

* Vasario mėn. 3 d. korp. "Vytis" skyrius išleido kariuomenės 2 savo veiklius senjorus: v. skilt. A. Milijana-
navičių ir v. skilt. G. Vėžį. Visi skyriaus nariai praleido su išvykstančiais keletą jaukių valandėlių besidalindami mintimis, prisiminimais, dainuodami. Išvykstantiems įteikta kukli dovanėlė. Lituanikos tuntas laikinai neteko 2 pasišventusių vadų. Pirmasis vadovavo pulk. J. Šarauskos. vyčių draugovei, o antrasis buvo tos pat d-vės adjutantu ir tunto išdininku. (B.)

* Dar rudenį liet. kolonijų: Brighton Parko, Marguette Parko ir Roselando skautai susijungė į vieną stiprų vienetą - Geležinio Vilko draugovę. Draugovė turi 4 skiltis. Draugovės rūpesčiu buvo prarastas aukų rinkimas Vokietijoje esantiems lietuviams džiovininkams. Skilčių ir draugovės sueigos vyksta dažnai ir nemaža dalis d-vės skautų lanko skiltininkų kursus. Draugovė aktyviai dalyvauja sv. Kazimiero minėjime, kurį ruošia tuntas. D-vei vadovauja v. skilt. A. Valatkaitis. (R.)

* Marguette Parko R.-K. parapijos mokyklos patalpose šeštadieniais veikia skiltininkų kursai, kuriuos lanko 50 skautų-čių. Kursams vadovauja J. Vaišnys S. J. Dėsto, be pačio vedėjo, dar vyr. sktn. K. Palčiauskas, sktn. Dr. M. Budrienė, sktn. Kliorė, pasktn. A. Kerelis ir kit. Kursai jau tęsiasi nuo rudens ir baigsis tik pavasarį, kada su turtingu teoretiniu žinių kraičiu skautai-tės galės išeiti į gamtą. Kursuose darbas dirbamas skilčių sistemos pagrindais. Kursų dalyviai yra labai dėkingi dėstytojams už jų pasišventimą, taip pat ir vietiniam kunigui klebonui, leidusiam veltui pasinaudoti jaukiomis mokyklos patalpomis. Kursų dalyviai dirba atsidėję ir sueigas lanko labai stropiai. Vieną šeštadienį, nors mieste ir šiautė tikra sniego audra, sutrukdžiusi kai kur net susisiekimą, numatytu laiku visas penkiasdešimtukas sedėjo

klasės suoluose, klausydami kas jiems dėstoma. Jų ir audra nesulaiko... (A. Valatkaitis)

* Iš spaudos išėjo akademinio skautų sąjūdžio "Vyčio" numeris 11 - 12 (27-28). Rašo skautininkai: prof. Ig. Končius, kun. J. Vaišnora M. I. C., V. Stasiškis, S. Stasiškiene, B. Kviklys.

* Iš Vokietijos su savo šeima atvyko sktn. B. Kviklys, "Vyčio" korp. pirmininkas.

* Šiomis dienomis pasitraukė iš pareigų pasktn. B. Juodelis, buvęs lietuvių katalikų dienraščio "Draugo" skautiškos skyriaus "Skautybės Kelias" redaktorius. Skyrių redaguoti perėmė sktn. S. Rudys.

Stamford, Conn.

* Čia veikia nors ir negausus, bet veiklus skautų-čių būrelis, globojamas sktn. V. Braženo. Būrelis yra net išleidęs savo laikraštėlį.

Detroit

* Skautų judėjimas Detroite pradėjo reikštis dar 1949 m. vasarą. Nuo tada stipriau veikė tik skautės, o skautai išsijudino tik praeitų metų pavasarį, kada pasktn. V. Viskantas suorganizavo sk. vyčių būrelį. Tada buvo ir suruoštas drauge su skautėmis pirmasis skautų vakaras Detroite 1950 metų rugpiučio 15 d. oficialiai įsteigta Detrito Brolijos Vietininkija, kuriai patvirtintas Baltijos vardas. Vietininku yra sktn. V. Pauza, o adjutantu - v. sklt. V. Tarvainis. Stipriausiai veikloje reiškiasi sk. vyčių Geležinio Vilko būrelis vadovaujamas v. sklt. V. Pileikos. Vilkiukų draugovei vadovauja pasktn. V. Viskantas. Skautų dr-vei vadovauja v. sklt. J. Paruškevičius. Jūrų skautų valčiai - vair. A. Atkočaitis. Šiuo metu Baltija yra gražiai išaugusi - priskaitoma ari šimto skautų. Šiuo metu rengiamasi paminėti 16-tąją Vasario.

Cicero

* Poilgesnių pastangų prieš porą mėnesių sk. v. V. Rūbo iniciatyva vietinėje lietuvių kolonijoje įsikūrė skautų dr-vė, kuri šiandien turi net jau 25 skautus. Draugovė pavadinta D.L.K. Mindaugo vardu. Vienetas šalia savo tiesioginio skautiško veikimo nemažai talkininkauja kultūrinėje lietuvių veikloje.

Bostonas

* Sausio 20 dieną "Šatrijos Raganos" vyresn. skaučių skiltis buvo surengusi pasilinksminimą su vaisėmis.

* Kęstutėnai dalyvavo metiniame 2-jo So. Bostono-Roxbury BSA tunto lauže. Šiomis dienomis persitvarkė vietininkijos vadija. Vietininku yra sktn. Vl. Petukauskas, adjutantu pskt. L. Končius, 52-sios DLK Kęstučio Dr-vės draugininku pskt. T. Naginionis. Vyr. sklt. Alg. Banevičius vadovauja Balio Sruogos vilkiukų dr-vei.

Psktn. K. Kasperavičius imasi iniciatyvos surinkti pabirusius skautus vyčius.

* Vasario 4 d. pas sktn. V. Barmienę įvyko skautininkų ramovės sueiga. Vyr. sktn. L. Čepienė skaitė pašnekesį apie žmogaus laimę. Pašnekesį sekė diskusijos. Buvo svarstyti taip pat skautiškosios spaudos bei Jamborees Fondo rėmimo reikalai.

* Bostono Council of Girl Scouts vadovių konferencijos buvo iškelta mintis praplėsti paramą tremtiniais iš pasaulines draugystės Juliette Low fondo. Pernai šio fondo lėšomis penkios mūsų sesės ir penkios latvaitės puikiai praleido laiką Treasure Island stovykloje.

* So. Bostone Olia House buvo vietos skaučių komiteto pobūvis. Jame buvo pareikšta gražių minčių apie skautybės auklėjimo sistemos privalumus bei reikšmę. Vietos skaučių komitetas ypatingai džiaugiasi lietuvaikių skaučių dalyvavimu jų tunto veikloje.

* Sausio 21 d. Bostono Šv. Petro parapijoje buvo lietuviškosios spaudos sekmadienis. Sunkaus ir nedėkingo knygnešio darbo ėmėsi mūsų dvasios vadovas kun. Jonas Klimas. Po bažnyčia salėje yra atidarytas spaudos kioskas. Knygos, kad ir iš lėto, bet perkamos. Kun. J. Klimas jau antrus metus yra "Skautu Aido" prenumeratorius ir džiaugiasi jo simetine pažanga. Skautai linki savo dvasios vadovui sėkmės lietuviškojo knygnešio kely.

* Mūsų kęstutėnai neteko būklo. Iki šiol turėtas būklas buvo A. L. Dariaus posto name, kuris dabar parduotas.

* Bostono amer. skaučių vadovių kursas lanko vyr. sktn. L. Čepienę ir vyr. skautė Vida Karosaitę.

* Sk. vytis Austras, perėjęs per visas komisijas, kovo mėn. pradžioje išsina JAV kariuomenėn.

VENECUELOS RAJONAS

* Valencijoje įsisteigė 1950 m. gruodžio mėn. 9 d. mišrioji bendrija, kurioj veikia vilkiukai, skautai ir vyčiai, o taip pat ir skaučių skiltis. Bendrija registruota, kaip 4-toji "Tropa Lituana". Skautų skiltims vadovauja L. ir A. Baziliauskai ir K. Ulevičius, skaučių skiltims - psktn. Nemiškienė, sktn. Žaltieriūnaitė ir B. Šliorontaitė. Bendrijai vadovauja sktn. Petras Neniškis. Įdomu, kad jo pavaduotoju aktingai dirba Valencijos skautų vadovas Francisco OSID.

* Valencijos bendrija suruošė Kalėdų eglutę visiems lietuvių kolonijos vaikams su Kalėdų Seneliu, vaidinimu, baletu ir giesmėmis, o gruodžio 30 d. dalyvavo 30 narių sąstate Venecuelos skautų lauže, kuriame turėjo 2 pasirodymus.

* Bendrijos Vyčių būrelis dalyvavo venecualiečių iškyloj, nuvykdamas iš Valencijos į Maracay 53 km.

* Kovo 3-4 dienomis Valencijoje šaukiamas visu liet. skautų sąsskrydis.

* Remėjų būrelis, turi jau 17 narių, vadovaujamas p. Hanso Janužio ir Marijono Zubkaus. Labai efektyviai remia Valencijos Bendrijos veiklą, parūpindamas lėšų ir susisiekimo priemonių.

* Sktn. P. Karalius, buv. ilgametis Pilėnų tuntininkas Oldenburge, šiuo metu yra Pasaulio Lietuvių Bendruomenės Vokietijoje apygardos sekretorius ir švietimo reikalų tvarkytojas. Jis gyvena su šeima Bad Salzulfen'e, Britu zonoj.

* Vienintelė lietuviška gimnazija pasauly yra Vokietijoje, Diepholzo lietuvių stovykloj. Malonu pažymėti, kad jos direktoriumi yra skautas vytis. p. Vadopalas.

VOKIETIJOS RAJONAS

* Vyr. sktn. Vs. Šembergas, rajono vadeiva, šiuo metu dirba pereina moje Augsburgio stovykloje ir deda visas pastangas suorganizuoti lietuvišką vienetą Jamboreen. Galimas dalykas, kad po kiek laiko jis atsidsurs su savo šeima ... Clevelande JAV.

* Sktn. V. Skrinskas, vadeivos pavaduotojas, dėl begėdiškų skundų liko išskringiuotas ir dėl to jam užsidarė kelias emigruoti į JAV. Blogiausia tai, kad išskringavimo nutarimas yra daromas už akių nepranešant priežasčių. Tuo būdu nukencias neturi jokių priemonių gintis.

IVAIRENYBĖS

* Bolivijos ir Turkijos skautai įsijungė Tarptautinėn Skautų Organizacijon. Pažymėtina, kad Bolivijos skautams susiorganizuoti daug padėjo skautai - ateiviai iš Europos. Turkijoje jau senokai veikė jaunimo organizacija panaši skautams. Paskutiniu laiku ši organizacija buvo perorganizuota Turkijos Skautų Asociacijon turinčion apie 15.000 skautų.

* Paruošiamieji darbai septintajai pasaulio jamboree vyksta pilnu tempu. Pasistenkime savo prisidėti prie mūsų brolių dalyvavimo joje!

* Kanados vyčiai rengia savo pirmąją stovyklą prie Toronto, kuri tęsis nuo rugpiūčio 31 d. iki rugsėjo 4 d.

* 13-toji tarptautinė skautų vadų konferencija susirinks Salzburge, Austrijoje. Konferencija yra pasaulio skautijos (vyru) valdomasis organas, susirenkas kas du metu judėjimo reikams aptarti.

* 1952 metais ivyks Karibų srities jamboree St. Andrew, Jamaikoje.

* Didžioje Britanijoje 1948 m. įsistiegusi Baden-Powellio Senujų Skautų Gildija turi 29.000 narių.

* Pernai metais 374 Kanados skautų vadai baigė Gilwell kursus vietinėse stovyklavietėse. Būtų nepaprastai naudinga, kad mūsieškiai vadai išnaudotų šią vasarą įsigyjimui miško ženklą". Kolkas Kanados lietuviai skautai turi tik vieną gilvelistą.

"Taigi, vėl kažkur apsiskaičiavome!"

(Papildant prof. S. Kolupailos straipsni "Sk. A. "Nr. 2 "Technikos pažanga XX amžiuje").

Visą medžiagą liečiančią šį skyrelį
prašome siųsti šiuo adresu: pasktn.
Jer. Gaižutis, 135 Gorevale Ave.,
Toronto, Ont., Canada.

Uždavinys Nr. 8: Tropikų krašte priešinguose džunglių upės kraštuose susitiko 3 baltieji keliautojai ir 3 vietiniai žmogėdros. Abeji nori persikelti per upę, plaukti neįmanoma - pilna krokodilų. Laukiniai turi vieną siaurą valtėlę, kuri išlaiko nedaugiau kaip 2 žmones. Iš vietinių spalvuotųjų pusės grėsia baltiesiems pavojus, jei tų daugiau bus negu baltųjų, bet jei bus priešingas atvejis, juodieji nedrįs pulti.

Padėkšį uždavinį jiems išspręsti, turėdamas omenyje, kad iš laukinių tik vienas moka vairuoti valtį, o balti visi. Pradedą juodukai ir valtyje 3 plaukti negali. (Vertė 3 taškai)

Uždavinys Nr. 9.: Iš sekančių skaičių ženklų 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0 sudaryk dvi trupmenas, kurių suma būtų lygi vienetui (1). (Vertė 1 taškas)

Uždavinys Nr. 10: Panaudok skaičius nuo 1 iki 9 (kiekvieną tik po 1 kartą ne vieno neišleisdamas) daugybos ir sudėties veiksmuose taip, kad gautum galutiną atsakymą 100. (Vertė 1 taškas)

Uždavinys Nr. 11: Du skautai Jonukas ir Algis išsikalbėjo apie savometines santaupas. Jonukas tarė Algiui: "Jei tu manduosi 1 dolerį, tai aš turėsiu du kart daugiau už tave. "Tada Algis jam atkirto: "Geriau tu man duok 1 dol. tai turėsim abu po lygiai". Kiek pinigų turėjo kiekvienas skautas? (V. 1 t.)

Uždavinys Nr. 12: Vienas matematikas buvo paklaustas, kokio amžiaus yra jo sūnūs. Jis atsakė, kad pirmas yra penkiais ir ketvirčiu metų vyresnis už antrą. Jeigu jūs vyresniojo metus padauginsite iš šešių, o jaunesniojo iš penkių žodžių ir tada sudėsite, tai bendra suma bus lygi 301. Kiek metų turėjo kiekvienas sūnus? (V. 2 t.)

Uždavinys Nr. 13: Draugovės sueigoje skautai išsirikiavo grupėmis. Pirmoje grupėje atsistojo draugininkas su keturiais vadijos nariais ir $1/4$ visų skautų. Antrą grupę sudarė senas vilkas su dviem savo padejėjais ir $1/3$ likusių skautų. Trečią grupę sudarė aštuoni raudonslipsiai, o ketvirtoje žodžių grupėje išsirikiavo jūros skautai. Jie visi - dainuodami "trikampę" sustojo trikampio forma, draugininkas jų viduryje. Draugininkas pažūrėjo į savo vyrus ir skaičiavo, kad kiekvienoje trikampio eilėje yra po 4 skautus. Kiek skautų turėjo draugovė.

(Vytas) (V. 3 t.)

Uždavinys Nr. 14: Vieną kartą žvėryno savininkas buvo paklaustas kiek jis turi paukščių ir žvėrių. "Aš turiu savo žinioje 36 galvas ir 100 kojų", atsakė jis. Kiek buvo paukščių ir kiek gyvulių atskirai. (V. 2 t.)

Uždavinys Nr. 15: Sakalų skiltininkas savo vardinių progą atnešė skautams dovanų - po lygų skaičių obuolių ir kriaušių. Kiekvienas skautas gavo po 6 obuolius, kurių dar liko 24, ir po 5 kriaušes, kurių dar paliko 35. Kiek skiltyje buvo skautų ir kiek vaisių buvo atnešęs skiltininkas? (V. 1 t.)

KAM YRA ŽINOMA, KAD ...

Š Y P S

* Kanadiečių amžiaus vidurkis: vyro 62,95 metai, moters 66,29 m.

* Švedijoje ir Norvegijoje net savo žemėje negalima kirsti medžio be miškų žinybos leidimo.

* Britanijoje naujai gaminamų vandenilio peroksido raketinių motorų pagalba lėktuvai išvysto 1000 mylių per valandą.

* 1236 metais lietuviai sumušė kalavijuočius ties Šiauliais.

* New-Yorko botanikos sodo muziejus turi 2.255.000 rūšių džiovintų augalų rinkinį.

* Natūralus ledas ištirpsta greičiau negu dirbtinis.

* Kanados vardo upė esanti JAV tekėdama per New Mexico, Texas ir Oklahoma valstijas įteka į Arkansas upę.

* Didžiausią pasaulį dirbtiną ežerą sudaro Colorado upės užtvanka prie Hoover. Ežeras vadinasi Mead ir užima 31.000.000 akrų plotą.

* Newfoundlando sostinėje St. John jau 16 amžiuje operavo Europos pirkliai.

* Pirmasis spalvotosios fotografijos metodas buvo surastas 1892 m., Amerikoje.

* Kambridžo universitetas buvo įsteigtas 1257 metais. Anksčiau tenai buvo mokykla veikusi nuo 635 m. po Kristaus.

* Europos ribose didžiausias miestas yra Berlynas.

* 1946 metais Paryžiuje buvo 2,725,374 gyventojai.

* 1547 metais Mažojoj Lietuvoj pasirodė pirmoji lietuviška knyga - Martyno Mažvydo katekizmas.

* Proporcingai pagal kūno dydį didžiausius smegenis turi skruzdė.

* Apskačiuota, kad mūsų žemė gali sverti 610 kvintilijonų tonų.

* Geriausiai suorganizuotas žemės ūkis yra Danijoje.

* Lokių skiltininkas: "Sakyk, ar turite gerą skilties virėją?"

Lapinių skiltininkas: "O, taip. Jis rūpinasi mumis kaip senaisiais lietuvių dievais."

Lokių skiltininkas: "Hm, kaip tai suprasti?"

Lapinių skiltininkas: "Jis degina ant laužo mūsų garbei maisto produktus tris kart į dieną."

* "Kaip jūs manote, ar LOK'o pirmininkas pakankamai ugnies įdėjo savon kalbon?"

"Mano nuomone, jis per mažai savo kalbos įdėjo į ugnį."

* Yra pasklidęs gandas, kad mokslininkai daug dirba suradimui naujos rūšies garso, kuris galėtų skrieti greičiau negu lėktuvas.

* Skautas vytis: "Sakykim, esi džunglėse ir tave užpuola liūtas. Ka darytum?"

Skautas: "Šokčiau į savo sprausminį lėktuvą ir pakilčiau iš artimiausio lėktuvų tako."

Sk. vytis: "Bet, sakyk, mielas, kur gi gausi sprausminį lėktuvą ir taką?"

Skautas: "Ogi ten pat, kur tu gavai džungles ir liūtą."

* Vienu "taip ar ne" rašomojo metu mokytojas pastebėjo, kad paskutiniajame suole sėdintis mokinys prieš rašydamas atsakymą, išmeta metalinį pinigą į viršų. Pamokai pasibaigus, tas pats berniukas pasilikęs ir vis svaido pinigą. Priėjęs mokytojas klausia, kodėl jis dar nebaigias. Berniukas pažiūrėjo ir atsakė:

"O, taip! Aš tik tikrinu savo atsakymus."

* Skautą Mike Švilpą, laikantį egzaminus virėjo specialybei, ištiko nelaimė ir jis labai susijaudinęs raportuoja: "Broli, skiltininke, kepsnį, kurį tik buvau iškepęs, suėdė mano šuo".

Skiltininkas: "Nenusimink. Gali gauti kitą šunį."